

Додикаво шрасе

БЕОГРАД, СУБОТА, 2 ОКТОБРА 1943.

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III
ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА
Претплату прима «Пресав за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.— годишње 240
динара.

БРОЈ 97 — ГОД. ■

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

НИЈЕ ЧИЗМА ЗА ТУ НОГУ

— ВИ НАМ ДАДОСТЕ ЧИЗМУ АЛИ НАМ ЈЕ МНОГО ТЕСНА.
— КАД СМО ВАМ УЗЕЛИ МЕРУ ИЗГЛЕДАЛО ЈЕ ДА ЋЕ БИТИ
ТАМАН, АЛИ САДА ВИДИМО ДА ОВА ЧИЗМА НИЈЕ ЗА ВАШУ
ЧОГУ.

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД ЈЕСЕЊЕ ПОЧЕШЕ КИШЕ - СВЕ СЕ ЛАЖИ ЗАГЛИБИШЕ

Залуд хвале и рекламе кад говори роба
Па Лондону не помаже ни толика моба
И на ову мобу дошо чак и Виктор мали
Који хтео да се с неким подвигом похвали
Па повео свога друга и неког маршала
Да изведу сјајно дело — ал' испала шала
Цео свет се томе смеје што се Виктор срольза
А како је мого проћи кад му маршал шмоль
Сав окићен као детлић а дрхте му руке
Што год почне он не мрда ни цртом од тачке
И кад нешто збиља запне — то је наопачке
Свет се смеје на све стране смех се само ори
Јер још нико није видо да се шмоль бори
Па и сада он не мисли да се ратом млати
Мирно чека код шалтера да посо наплати.

На узбуну звона звоне
Подморнице опет роне
И праве дар-мар
Черчил тужно лице прави
Па Стаљина сада слави
Да поправи ствар.

Мали лорд

— Видиш Иване, и код нас има људи, који су тако исто обу-
ченi као код вас у Совјетији.

ПРЕГЛЕД СТРАНЕ ШТАМПЕ

Открили карте

Британски часопис «Трибуна» пи-
ше да се у Америци организова-
ло хумано друштво за операције
са непријатељском имовином. За-
датак овог хуманог друштва је
да заштити непријатељску имови-
ну од елементарних непогода:
кише, олује, снега и мраза.
Пошто су Американци познати
као болећиви људи то су се зан-
тересовали за индустрију Итали-
је и позната хумана друштва

Стандард Оил, Ченерал Моторс и
још нека бизнисанска друштва.
На крају се «Трибуна» буни,
што су Американци предухитри-
ли Енглезе, јер и они се боре за
исте идеале, да се брину за при-
граду Европе, и пребацују Јен-
ими да су својом грабљивошћу
кише, олује, снега и мраза.

Пошто су Американци познати
као болећиви људи то су се зан-
тересовали за индустрију Итали-
је и позната хумана друштва

Амерички „стручњаци“

На годину дана пред овај рат
један чувени холивудски режи-
сер предложио је своме шефу
компаније да снимaju „Фауста“. —
„Фауста“, рекао је шеф. Ни-
је рђава идеја. Донесите ми сце-
нијарио.

Неколико дана доцније режи-
сер му поднесе сценарио.

Шеф га је узео преда се и ду-
го читао, превртао и „студирао“. Најзад рече:

— Није рђав сиже. Главну у-
логу има један „вилен“, а ја њих
никако не волим, затим и сам
крај треба изменити.

— Али, господине шефе, „Фа-
уст“ је целом свету добро по-
знато дело, да би се крај могao
ма у чему мењати, нити се може
тако слободно поступати са ње-
говим аутором.

— А ко је аутор?
— Па... Гете! одговори запре-
пашћен режисер...

У ЛОЖИ...

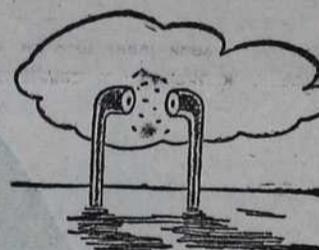
Лондон, октобра. — Јенки и
Енглези гледају да ухвате место
у ложи па да одатле кибицују
рат или им то није упалило и
сада су у Италији и они изашли
на бину.

Колико им то није мило нека
посвездочи јенерал Клерк.

Јесен дође и са њом се сахранише лажи
Сваки Србин себе гледа само слогу тражи
Јасно види да је Лондон пакан и себичан
А побратим његов Рузвелт да је њему сличав
Они траже сад од Срба да гину у лудо
Да би њима лакше било — да се деси чудо
А Србима дојадило да кестење воде
Од ревене с' Енглезима видели су једе
Зато сада свуд се пева весело и чило
Далеко вам лепа кућа, прости власни
Крај проливат за Енглезе Срби више неће
За плуг, ашов и попату свака рука креће
Јер зашто би ми гинули да се Енглез слади
И да хвали партизане и да понор гради
Ми гледамо посла своја, слушамо Недића
Пониклог у Шумадији, српске мајке птића
А све оне белосветске што нам памет соле
Неће Србин слушат више, њих српство не боле.

Ортачина баш се мучи
По чизми се дуго жучи
Попреко и дуж
Час вулкана смета врење
А час брда и камење
Мили као пуж!

На океану

— Шта си зинуо! Чега има ту
да одмах дође. — Све трошкове
подносим ја. С њим лично нај-
лакше ћу се споразумети.

СТВОРИЛИ ЗБРКУ

Према вестима »Рајтерак« на-
стала је збрка у Ајзенхауеровом
штабу због Бадољових трупа, по-
што не знају како да се према
њима понашају. Док је један део
отеран у заробљеничке логоре,
друге су демобилисали, трећи
део сматра се као пријатељи-за-
бушанти, а четврти као савезни-
ци-сигурације.

А сам Бадољо третира се као
цирнац, који је извршио своју у-
логу.

КАДА СЕ СМИЛУЈЕ...

Њујорк, октобра. — Рузвелт
је спаковао куфере и у свако
време је спреман да оде на по-
клонење Стаљину, само чека да
се овај смилује.

ОФАНЗИВА НА ГЛАДНЕ

Калкута, октобра. — Ве-
лики контингенти трупа, који
су спремљени за Бурманску
офанзиву мораје се упо-
требити за индијску офан-
зиву, пошто велики део ин-
диског народа хоће да једе,
а према Вавеловом мишље-
њу нема на то право.

Зато ће британске трупе
морати да окрену офанзиву
на голоруки народ, који тра-
жи хлеба, а бурманска офан-
зива одгађа се до бољих да-
на.

Питање је само дали ће и
Јапанци чекати?

ЖРТВОВАЛИ СЕ ЗА ДРУГОГ

Нова Гвинеја, октобра. — Глав-
ни командант америчких трупа
Марк Артур дао је после битке
код Финшхафена изјаву за штам-
пу:

— Ја сам баш мајстор бежани-
је али овај пут није било врда-
ња. Јапанци су нас лупали као
Панта бабу. Што изгубисмо пет
крстарица ни по јада, остало нам
је још пет-шест оваквих комада,
али жао ми је што да се ми жр-
тујемо за другог. Уопште, наши
Јенки воде сентименталну поли-
тику и много се жртују да обра-
не друге. Што се прича да ми
намеравамо да се дочекамо ен-
глеских и холандских колонија, то
је обично подметање, пошто ми
намеравамо да задржимо само
онолико колонија, колико да ис-
платимо трошкове, а у колико не
би било доволно, онда је пра-
во да тражимо доплату. За нас
је рат трговина, а у трговини ми
смо мајстори.

ЈАО МАЈЦИ, СВИ ТИ СМО ЈЕДНАЦИ!

— Кога да пријавим абисинском цару!
— Пријавите цара Абисиније и војводу од Адис Абебе!

ПРОМАШИО

Дошао нови зет таству да му се потужи на жену.

— Не могу више да трпим, не зна да кува, сваку пару потроши за шминку и парфеме.

— Желим вас, драги зете, то- ме мора да се учини крај. Речите мојо; кћери, да неће од мене добити ни динар мираза, ако овако настави!

Метаморфоза

Црв: — После смрти постаћу лептир.

Зец: — Није то ништа! Ја ћу постати сребрна лисица!

САВРЕМЕНА
ЖИВЕ

ОЈ, ЈЕСЕНСКЕ ДУГЕ НОЋИ
Ти си рекла да ћеш доћи
У јесенске дуге ноћи
А зима ће, можда, проћи
А ти нећеш доћи.

◆
Сад ме брига мучи, сеца
Због проклетог тога шверца
Зар да гледам тебе младу
На принудном, душо, раду.

Спортске
БОДЉЕ

СПОРТСКИ ЕПИГРАМИ

Београдски фини дечки
Отишли на рупу мечки
Јео им се баш ћуран
Не нађоше чету кротку
Упрскали они мотку
Све отиде у шан-жан.

ОКРЕНУЛИ ДРУГИ ЛИСТ

Пошто на спортском пољу иде узбрдо, неки спортисти окренули лист и сада ударили у шах. Нема шта, баш се види да им иде од руке мислене игре...

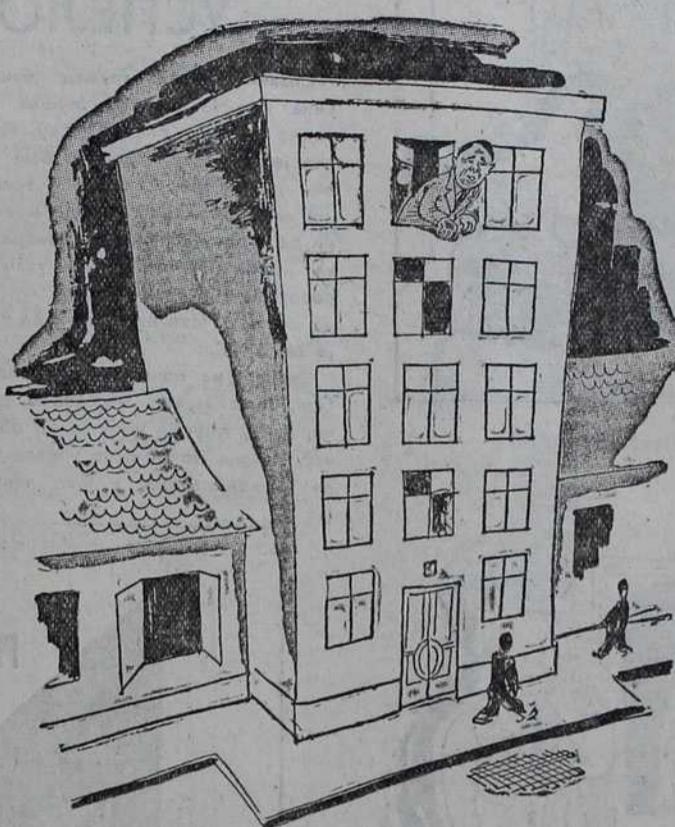
НАШЕ ГОРЕ ЛИСТ

На тркама нарочито падају у очи наша шумадиска грла, што се види и по именима. Зар није чисто шумадиски: Мирока, Вонжер, Сонлунка, Леди и томе слично.

ПУЈ ПИКЕ...

Потсавез се извршио поделу клубова у разреде али Савез није хтео да сече на олук па сад мора да се квари игра и почне испочетка.

КО КАЖЕ ДА СПОРТ НИЈЕ РЕНТАБИЛАН

— Кућа једног бившег спортског благајника.

БОДЉЕ

МЛАДОЖЕЊИ

Немој да те савет врећа
Сад за самар спреми пећа
А тај самар није пак
Када са свих страна стегну
У јарам те тад упрегну
А тај јарам — то је брак.

ПАТИЦАДУ

И ти, ето, луксуз поста
Јели смо те летос доста
А сада у ћуп
Чим јесење дође стање
Сваког дана те је мање
И доста си скуп.

ТАЗЕ ГАЗДИ

Чим си видо мутну воду
Ти користиш одмах згоду
Да поправиш ствар
У стајању и у ходу
Користан си своме роду
И свуд вадиш ћап!

ТЕРМИЧКОЈ СТРУЈИ

Ко с' термиčком струјом ложи
Мора купон да приложи
Нема феле две
Па немају сад три чисте
Обе струје да користе
Јер тад губе — све!

ОД НЕДЕЉЕ ДО НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 26 СЕПТЕМБРА

Сретнем јутрос Прво је научио да ушива дугме- Виту берберина, да, затим да пера судове и сада погружених и ту- да чисти паркет. Од недеље ће жног као да су учити да кува. му потонуле све — Ама зашто све то?

лађе. Прође по- — Знаете, жени се, па му је по- требно да се све зна јер ове мо-

де иако ме брије већ двадесет дерне жене не воле да раде... година.

— Здраво мирно, Витомире — УТОРАК, 28 СЕПТЕМБРА

— Идем да се јавим на при- нудан рад — одговори он су- морно... — Куд тебе нађоша у педесет и две. Па ти си кљакав — чу- дим се ја а он вели:

— Сам хоћу да се јавим...

— Од када си ти заволео рад када стално кукаш на занат који те хлебом храни.

— Море, не волим рад али ми сутра долази ташта па ми је лакши кулук него да је гледам...

ПОНЕДЕЉАК, 27 СЕПТЕМБРА

Јутрос одем код мог комишије Свете рентијера. Није ми баш било до посете али ме призортирала ова зимница — па сам пошао да узмем паре на зајам. Кад сам ушао, затекнem Рајка, иначе доктора права, како гланцује паркет.

Он се застиде од мене и оде у кујну, а његова ми мајка, го- спа Попа, каже:

— Извин'те, али морамо да га вежбамо...

— Зашто, ако Бога знate, да се вежба доктор права у гланцују паркета? — чудим се ја.

— То му је знате већ трећа

проба — вели ми госпа Попа.

Прво је научио да ушива дугме- Виту берберина, да, затим да пера судове и сада погружених и ту- да чисти паркет. Од недеље ће жног као да су учити да кува. му потонуле све — Ама зашто све то?

— Знаете, жени се, па му је по- требно да се све зна јер ове мо-

де иако ме брије већ двадесет дерне жене не воле да раде...

година.

— Здраво мирно, Витомире — УТОРАК, 28 СЕПТЕМБРА

— Идем да се јавим на при- нудан рад — одговори он су- морно...

— Куд тебе нађоша у педесет и две. Па ти си кљакав — чу- дим се ја а он вели:

— Сам хоћу да се јавим...

— Од када си ти заволео рад кадастално кукаш на занат који те хлебом храни.

— Море, не волим рад али ми сутра долази ташта па ми је лакши кулук него да је гледам...

ЧЕТВРТАК, 30 СЕПТЕМБРА

— Није, младости ми — кунем се ја, а она се наслеја, па ми каже:

— Јака клетва! Откуд сте Ви ми баш било до

посете али ме призортирала ова зимница — па сам

пошао да узмем паре на зајам. Кад сам ушао, затекнem Рајка,

иначе доктора права, како гланцује паркет.

Он се застиде од мене и оде у кујну, а његова ми мајка, го- спа Попа, каже:

— Извин'те, али морамо да га вежбамо...

— Зашто, ако Бога знate, да се вежба доктор права у гланцују паркета? — чудим се ја.

— То му је знате већ трећа

проба — вели ми госпа Попа.

Прво је научио да ушива дугме- Виту берберина, да, затим да пера судове и сада погружених и ту- да чисти паркет. Од недеље ће жног као да су учити да кува. му потонуле све — Ама зашто све то?

— Знаете, жени се, па му је по- требно да се све зна јер ове мо-

де иако ме брије већ двадесет дерне жене не воле да раде...

година.

— Здраво мирно, Витомире — УТОРАК, 28 СЕПТЕМБРА

— Идем да се јавим на при- нудан рад — одговори он су- морно...

— Куд тебе нађоша у педесет и две. Па ти си кљакав — чу- дим се ја а он вели:

— Сам хоћу да се јавим...

— Од када си ти заволео рад кадастално кукаш на занат који те хлебом храни.

— Море, не волим рад али ми сутра долази ташта па ми је лакши кулук него да је гледам...

ЧЕТВРТАК, 30 СЕПТЕМБРА

— Није, младости ми — кунем се ја, а она се наслеја, па ми каже:

— Јака клетва! Откуд сте Ви ми баш било до

посете али ме призортирала ова зимница — па сам

пошао да узмем паре на зајам. Кад сам ушао, затекнem Рајка,

иначе доктора права, како гланцује паркет.

Он се застиде од мене и оде у кујну, а његова ми мајка, го- спа Попа, каже:

— Извин'те, али морамо да га вежбамо...

— Зашто, ако Бога знate, да се вежба доктор права у гланцују паркета? — чудим се ја.

— То му је знате већ трећа

проба — вели ми госпа Попа.

Прво је научио да ушива дугме- Виту берберина, да, затим да пера судове и сада погружених и ту- да чисти паркет. Од недеље ће жног као да су учити да кува. му потонуле све — Ама зашто све то?

— Знаете, жени се, па му је по- требно да се све зна јер ове мо-

де иако ме брије већ двадесет дерне жене не воле да раде...

година.

— Здраво мирно, Витомире — УТОРАК, 28 СЕПТЕМБРА

— Идем да се јавим на при- нудан рад — одговори он су- морно...

— Куд тебе нађоша у педесет и две. Па ти си кљакав — чу- дим се ја а он вели:

— Сам хоћу да се јавим...

— Од када си ти заволео рад кадастално кукаш на занат који те хлебом храни.

— Море, не волим рад али ми сутра долази ташта па ми је лакши кулук него да је гледам...

ЧЕТВРТАК, 30 СЕПТЕМБРА

— Није, младости ми — кунем се ја, а она се наслеја, па ми каже:

— Јака клетва! Откуд сте Ви ми баш било до

посете али ме призортирала ова зимница — па сам

пошао да узмем паре на зајам. Кад сам ушао, затекнem Рајка,

иначе доктора права, како гланцује паркет.

Он се застиде од мене и оде у кујну, а његова ми мајка, го- спа Попа, каже:

— Извин'те, али морамо да га вежбамо...

— Зашто, ако Бога знate, да се вежба доктор права у гланцују паркета? — чудим се ја.

— То му је знате већ трећа

проба — вели ми госпа Попа.

Прво је научио да ушива дугме- Виту берберина, да, затим да пера судове и сада погружених и ту- да чисти паркет. Од недеље ће жног као да су учити да кува. му потонуле све — Ама зашто све то?

— Знаете, жени се, па му је по- требно да се све зна јер ове мо-

де иако ме брије већ двадесет дерне жене не воле да раде...

година.

— Здраво мирно, Витомире — УТОРАК, 28 СЕПТЕМБРА

— Идем да се јавим на при- нудан рад — одговори он су- морно...

— Куд тебе нађоша у педесет и две. Па ти си кљакав — чу- дим се ја а он вели:

— Сам хоћу да се јавим...

— Од када си ти заволео рад кадастално кукаш на занат који те хлебом храни.

— Море, не волим рад али ми сутра долази ташта па ми је лакши кулук него да је гледам...

ЧЕТВРТАК, 30 СЕПТЕМБРА

— Није, младости ми — кунем се ја, а она се наслеја, па ми каже:

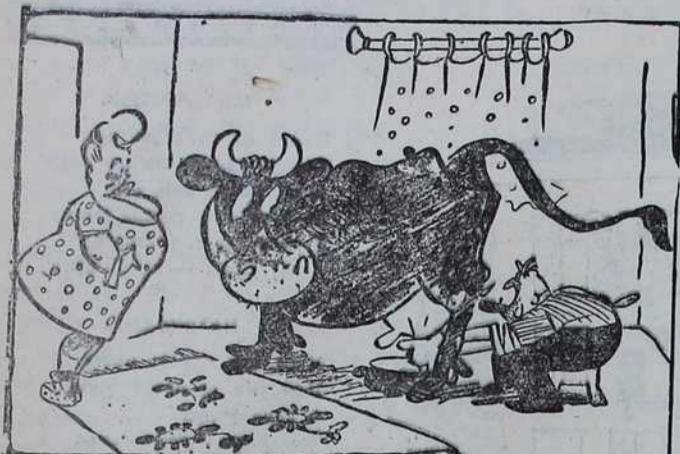
— Јака клетва! Откуд сте Ви ми баш било до

посете али ме призортирала ова зимница — па сам

пошао да узмем паре на зајам. Кад сам ушао, затекнem Рајка,

иначе доктора права

Варшани и крава

— Брзо, Мико, сакри краву! Неко је звенио!

*

Она: — Врати ми мој мираж.
Он: — Врати ми моју косу.

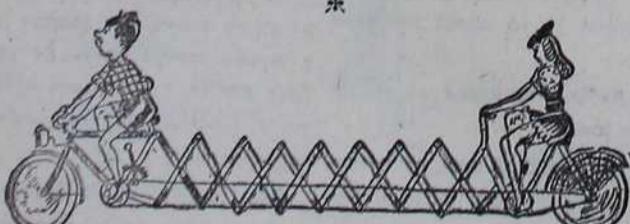
*

— Зар ти сам переш судове? Мислио сам да имаш дома-
ћицу!

— Тачно је. Имао сам, али сам се њоме оженио.

*

Њихов проналазак: за љубав и мржњу

Наши људи II

УСПЕЛО ЛЕЧЕЊЕ

Славни српски глумац чика- је задовољно чешкао браду и Гина био је страстан пушач, а када се комад завршио, приђе волео је и да поседи ноћу. По- сле једне такве седељке, баш у-

— Јесте ли видели шта значи очи премијер ћ, Гина је у толи- медицина.. Глас вам се сасвим кој мери промукао да није могао повратио и били сте ненадмаш- ни да игра у комаду. На генерал- ни.. Знам да сте противник моје ној пробишишао је као гусан и професије, али ми сада признај- позоришни лекар наредио му је те да вам је она помогла.. Реци- да до претставе не пуши и да пи- те ми, да ли сте се придржавали мојих савета?

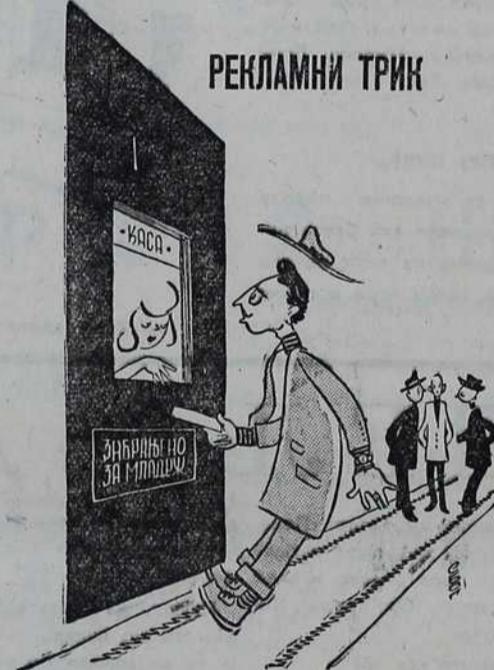
Уваче, на почетку претставе, — Био сам толико љут и на се- Гина је с муком изговарао ре- бе и на вас, одговори глумац да чи, али у другом чину је по оби- сам у очекивању претставе попио чају грмео. Попоришка управа би боцу коњака и понушио десет ци- ла је изненађена, а њен лекар гарета.

Равајло на операцији

е Вала што ме доктури Уреди- ше то је за причу, заболе ме на малу госпојину испод кашице и то само лечка и Ја јајд прво код доктура, он ме поче да физитира па Ме пита а Дал си ти бо- лово од слепог цревета а Ја му Кажем јак а он ондак поче да ме обреће по собу и да ме голиче с палац и Ја жив искидо од смеја а Он ми каже в Вале равајло мо- раш на Јоперацију, немо бре доктуре да ме секу и транцирају како праса а он се смеје па Каже Јок бре равајло није Ништа него да спремиш тријес иљадар- ке за шоперацију а и лекови ће да бидну скупи море плаћам ко народна банка него немој да ме секцирате јербо се плашим да не заглавим као моя милојка што Прецире после шоперацију, овам они узеше ме доктури под своје и стробарише у кревет и почеше око мен да ноге литију, један Ка- же вруће други вели ладно а мен све горе, виде ја моје доброју- тро па им велим као човек да платим бре браћо, да ме Пускате јербо сам Осетијо да неће будне шоперација цревета него мага шлајпика па ће да се цењкам али они Јок те Не знам за регент десет иљада ал за лежање дупло. па за пеглање сједан врућ фењер толико па за цајлајза толико и Кад све израчунам моро би да продам Две најбоље краве и зато ја удари у танке жице па јед- нем обећам ракију, другом мас, трећем гас и тако ме густише а ја право код баба цмиљане Која ме подвеза стканчице и Уми с не- ку водицу и све за двајес две банке и литар млека и сад сам тек видио да доктури умеју само да шишау шлајбок а за лечење како Ти Бог да само Су вешти за Јоперације ал боље Јоперишу кад имаш пару него си на прилику го- ља јербо нема зашта да те уфате и шта да транцирају, за мен је лако јербо ћу се ја извадим јербо Сад требају они мен алако док није била наша сезона нису тели ни да пипну већ Ти само препишу они Прашкови па гутај гечо а сад јопет све Угађају и ци- ле мила да узму што више а прашкови гутај ови цифили јербо не могу да плате шоперацију а код доктури нема чабе само те пипне за руку и каже Зини и ома стот- ка а ако те недај боже намести у ватрелу ни иљадарка не може да те закриј јес очију ми тако је акој не Верује нек Оде да ведне

ваш РАВАЈЛО

РЕКЛАМНИ ТРИК

— Како то да је овај филм на првом прика-
зывању био слободан за све а сада забрањен за
младеж!

— Зато што нико није долазио да га гледа.

ХИПНОТИЗЕР

Миле Павловић-Крпа почeo је појео, верујући да је то јабука, своју професорску каријеру као објашњавао је Крпа сав срећан предавач у Шапцу. У то време у што му је ствар успела, интернационалним круговима би-

ла је мода бавити се хипнотиз- а он то неће ни осетити, јер је мом и спиритизмотом. И Крпа је то моја воља, продужи Крпа, из- био загрејани хипнотизер и пра- вади иглу из своје кравате и убо-

тио стручну литературу, па чак и држко предавања.

На једном таквом предавању После великог аплауза, Миле Крпа се одважио да прикаже и Крпа пробуди касапина из заноса неке експерименте, па позва да и захвали му се.

се из публике пријави ко би же-

лео да буде хипнотисан. Јави се у поверењу:

Један крупан и плећат човек, по- знати шабачки касапин. Седе на мислио да је онај кромпир јабу-

позорницу, а Крпа поче с хипно- тисањем. Млатао је рукама, тр-

љао по челу, изговарао неке једва сам га појео, знао сам да

је кромпир; а и избоде ме по- руци, знаш како...

— Па што си ћутао?

— Ама, имам дете у другом разреду гимназије, па код њега

има увек двојку. Испити починију прекосутра. Што да на прогутам

кромпир за своје дете, што да

је овај пресни кромпир у сласт поједе.

— Ето, госпођа и господо, он

је овај пресни кромпир у сласт

дете и туби годину...

Чича Илија и глумци

Пред почетак једног нашег комада глумци седе и тихо разго- варају иза кулиса. Чича Илија Станојевић, нешто необично за- мишљен, сам за себе нашто гунђа, хуча и одмахује рукама.

— Шта је Чича, пита га Добрица, шта си се тако замислио?

— Мора ћути дијете, теби је бар лако. Има да те убију већ у првом чину — а ја у петом чину имам да се женим.

Наши крајеви

Бодљикава козерија

ВЕШТ ПРОВОДАЦИЈА

Таште и зетови, то су два непријатељска фронта. Од вјакада. То су и данас. Ако зет воли бебу, ташта за инат воли црно и обратно. Тако је исто и са младима и старима. Млади верују да све боље знају и да су стари излапели, док старији сматрају да је данашња младеж много гора него што су били они. Постоји и ја, старији, не могу се ослободити уверења да смо мали боди у младости него наша деца данас. До душе, онда се живело више у кући, била је јача породична дисциплина и традиција, па се врло тешко могло да изађе из тога оквира. Данас пак улица отме децу још у основној школи, женске имају слободу кретања и оне диктирају тон. Зато није чудо што су све женске мушкобањасте, док мушки имају много женских особина. Неискрени су, меки, себични и уображенi и, што је најгоре, много говоре. Управо они само и говоре, а мало или врло мало раде. Нађе се, до душе, и међу њима по нека бела врана, али тај је уредио ствар. Сви су против њега и ниједан од тих који није усвојио данашњи шаблон не може да напредује.

Нећу да грешим душу. Можда је данашња омладина паметнија и много више способнија за живот него ми, али је сигурно да је мање осетљива и сентименталнија. И ми смо ушивале сукње баба на бденију али смо бар поштовали свога оца, мајку и деду, а ови данашњи не зарезују родитеље као лајски снег и једино поштују своје обавезе према „њој“, друштву и моди. Зато им цео живот пролази у задовољству и проводу, а све изван тога долази у „глупости, традиције и празноверице“.

Можда је и тако али ја мајци то нисам смео ни да зупнем пред оцем јер би за час добио чвору ко петодинарка. А да би се усудио да тако нешто кажем пред старијима, нисам, вала, и мао храбости ни у пићу. Данас је обратно, јер данас не смем да изустим пред омладином ни једну реч критике и осуди, ако нећу да ме згужавају ко вла питу. Није ми ни криво ни жао, само ми је необично али ћутим и гледам, јер брате ови не знају за шалу. Јер они све знају, они су најпаметнији. Благо њима када у то верују...

Ж

Отишао без пасоша

— Што су данашња деца постала чудна, то је за причу, речи ће комшија Мата комшији Паји.

— Добро а зашто? — упитаће говори на изазивање. Последице

су љубомора, сузе, сумња, развод. Међутим, све то код мене отпада.

— Имате право. Продужите. — Даље, ја сам сиромашан. То

и кад га запитах зашто је познат Христофор Колумбо он ми као

из пушке одговори:

— Познат је по томе, јер је о

тишао у Америку без пасоша..

— Погледајте само новине, па сет ви за моју ћерку сувише по-

тете видети колико је стечајева штени!

Један проводација довео неког младића код оца једне девојке, ту? настави отац.

— Он је врло богат и невероватно скроман. Тако је скроман

да смањује вредност и свога имења и својих врлина, па ја увек праву шуму. Защто увек тако поморам да допуњавам оно што он

каже:

Отац пита младића:

— Је ли истинा да имаш лепу велику кућу?

— Имам једним малу кућицу.

— Ето, упаде проводација, он каже кућицу, а то је права палата.

— Кају да имаш и дивну баштице код оца једне девојке, ту? настави отац.

— А, не, имам свега неколико метара баштице.

— Али немој тако, забога, реће проводација, око куће имаш

мања и својих врлина, па ја увек праву шуму. Защто увек тако поморам да допуњавам оно што он

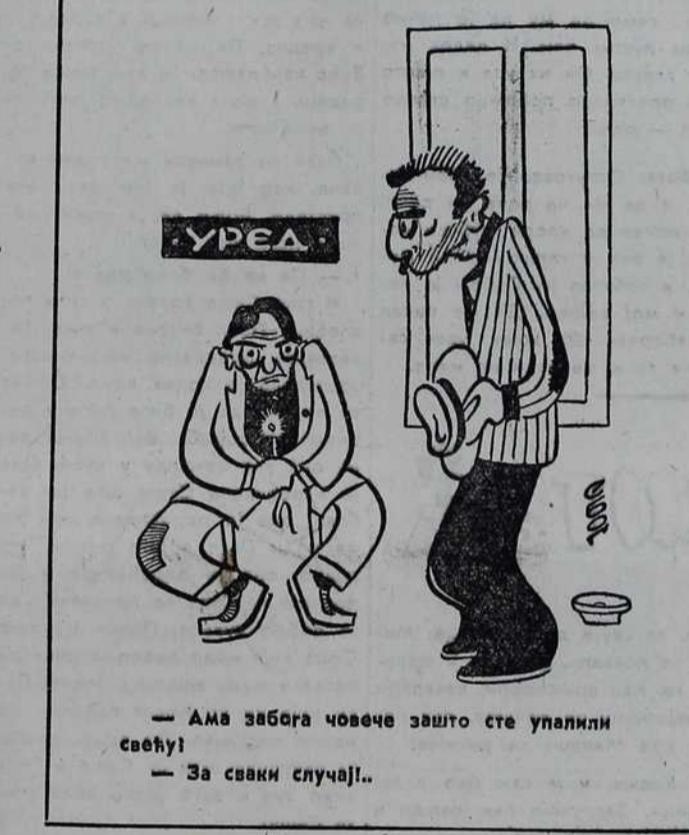
каже:

— А шта ти је то на носу? упита га девојчин отац.

— О, није то ништа. То је једна мала бубуљица.

— Он каже да је то мала бубуљица, рече проводација, а уствари по целом телу има пуно великих чирева.

У ЧЕКАОНИЦИ ОКРУЖНОГ УРЕДА

ПРОСИЛАЦ

Г. Николић понуди посетиоцу великих трговачких кућа, пропасти багаташа. Сви ти људи су готови, с њима је свршено. Они више не могу да поврате старе пријатеље. Сиромашан човек, који није оптерећен тешким осећањима на прошлост, може јак и чио да себи осигурува будућност.

Затим, могу отворено да вам призnam да сам пет месеци био у затвору.

— Па ваљда, нећете тврдити да је и то некаква врлина.

— Наравно да хоћу. Статистички могу доказати да су од сто

људи који су били лишени слободе испод шест месеци само двојица поново кажњени. Сматрам

да би ретко који просилац могао да пружи сличну гаранцију.

— Ваши аргументи су ме потпуно уверили, с одушевљењем

како г. Николић.

— Онда смем да вас поздравим као свог таста. — И младић

задовољан нагло устаде.

— Не, цењени господине, нај

жалост од женидбе нема ни гово

ра засада.

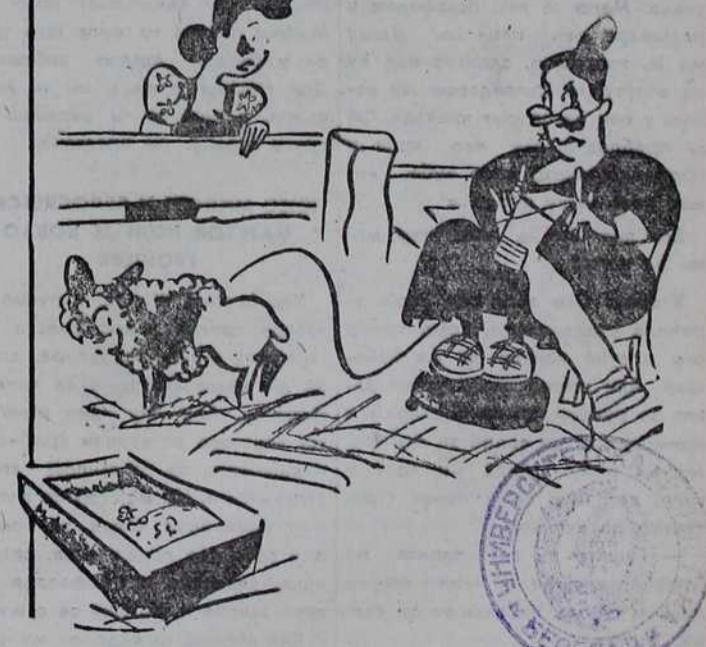
— Али, овај, како и зашто?

— Па ја сам стекао уверење да

— Да, дете моје, то је најбољи принцип: од производаца

директно до потрошача.

Осигурање

— Да, дете моје, то је најбољи принцип: од производаца директно до потрошача.

Дневник једне ВОЉЕНЕ ЖЕНЕ

Проклећа рефена

Понедељак: Видех га данас први пут. Ох како је диван. Како су његове испучене очи сјајне. Не знам зашто, али оне његове дивне, испучене и тако нежне очи потсећају ме много на стог, драгог вола ујке Животија.

Уторак: Сањах га ноћас. Отво-ме је из моје собе и јахао у дивљем касу кроз шуму, држећи ме чврсто поред себе на коњу. Клео ми се на вечиту љубав, ја сам га нежно миловала по ку-дравој косици. Одједном се за-качи за једну грани и тресну са коња.

То у сну. У стварности, међутим, падох ја са кревета. И то уз велики лом. Али чему жалити се? Слатко је трпети за вољеног человека.

Среда: Понова га видех и то чудном игром судбине. Био се затрпао песком. Ја сам се сва занесена шетала по плажи. Нисам га примила и нагазих шти-клом на његово око. Он је чипнуо као на федеру и страховито крикнуо. То је био крик оног који најзад среће слатко створење својих снова. Насмеших му се. Он ме је дуго посматрао, очаран и узвикнуо:

— Та сунце ли Вам Ваше, јесте ли ваљда ћорави?

Не одговорих му ништа. Нисам могла. Била сам и сувише узбу-ћена.

Четвртак: Ох, како сам срећна! Видех га поново јутрос, Боже, како ли је диван, како му савршено стоји онај његов кост, и тако нежне жуте боје. Лично ми је на неког јунака из грчког доба, а његове су ме ноге невероватно потсећале на потковицу. Да није то неки знак? Ах, да, он ће ми донети срећу!

Петак: Знам најзад како му је име. Рече ми да је газда хотела где нас је судбина обое довела. Зове се Тома Томић.

Субота: Чему лажи? Зашто се-бе заваравати. Волим Тому и бићу његова.

Недеља: Успела сам да га упознам. Доручковали смо заједно јутрос и разговарали до сине у попладеји. Веома је срамљива и одавао је од себе једино неке чудне гласове.

Понедељак: Били смо заједно од осам ујутру па све до десет увече. Мало се већ ослободио и разговарао већ паметно. Данас ме је, например, запитао кад ћу да отптујем. Погледавши му не-жно у очи одговорих јакнада. Он је пребледео сав као крпа и процедио нешто кроз зубе, не-што као: мајку и оца...

Бог зна шта је тиме хтео ме-ни да каже?

Уторак: Све због оне своје у-рођене стидљивости, Тома тражи све могуће начине да ме избе-гава. Али поред свега успех да-нас за ручком да га блокирим и приморах га да седне за мој сто. Једући рибу запела ми кост у грлу, загрдих се и почех стра-ховито да кашљем.

— Гушите ли се? запита ме Тома гледајући у мене својим дивним очима, избаченим од сил-ног страху.

— Не, простињах једва чујно кроз ужасан кашаљ.

— Жалим — одговори он, сав умирен.

Ох, како се то мало срце бри-не за моје здравље!

Среда (увече): Поново се сре-тосмо. У парку. Небо бејаше пу-но звездица и ја сам у овој дивној, тихој ноћи изашла да изглан-ци своје ципеле. Да буду лепе, због њега. Он је седео на једној клупи, стењао је нешто, мумлао. Ја му одмах притрах и нежно се прибих уз њега.

— Ох, јадно моје мало, због мене ти уздишеш, дал због ме-не?

— Ох, како вас разумем, про-шаптаки му милујући га погледом.

— Врага, одговори ми он, ди-жући према мени своју дивну главу, лупио сам главом о некој дрво, ћаво да га носи!

Јадно ли моје детенце, толи-ко ме воли да не види чак ни стабла испред себе.

Четвртак: Јутрос у 6 одох до његове собе и закуцах на врата. Спавао је. Била сам стога примо-рана да поновим, и то још много пута. Најзад се пробудио.

— Ко је то? дрекнуо је.

— Ја сам, одговорих, ваша ма-ла мачкица!

Чух где рече нешто, што нисам могла разабрати. Затим отвори врата.

— Ког ћете врага? нежно ме упита.

Умиљато сам га погледала у његове још сањиве очи и про-шаптаки му: »Хоћете ли да се про-возамо мало чамцем?«

— Знате ли пливати? запита ме после краћег размишљања.

— Да! — одговорих.

— Онда нема смисла рече и залупи вратима.

Јадни Тома, срце мало, у оном тренутку за њега огромно иску-шење, грех, понор.

Петак: — Повела сам га увече мало по парку. Исповедио ми се. Рече ми да је путник путалица. Замолио ме је да ли бих му дала као неку амаљију једну банк-ноту од петсто динара. Одго-врих му да је немам у ташни. Али он рече да његова срећа није формалиста и да ће донети срећу и 5 по сто или десет пет-стотинарки, ништа то не би смета-ло, само да му их ја лично својом руком дам. И дадох му. Бејаш ганута. Он их узе и пошто их је претходно побожно стрпao у цеп — оде.

Субота: Отпутовао је неочеки-вано, а да ми не рече ни речи. Није могао да одоли љубави која ја је већ у толикој мери мучила, и побегао је. Собом је по-нео и мој кофер. Да ме никад не заборави. Да живи, увек се-ћајући се и мислећи на мене.

Лепо вели народна мудрост:

Ортачине, трице и кучине. Али госпа Пава није знала за ту по-словницу као што није знала ни многе друге ствари. Није, брате, ни чудо. Као девојка била у пан-сиону, а после се удала за мон-дена, дипломату и цео век про-вела у страним Јевропама. А сад треба засукати рукаве, кувати, месити хлеб и остављати зимни-цу. Мука живи. Једно вече рече јој њен Саша:

— Слушај шери, ти не можеш сама да постигнеш. А послуга знаш каква је. Имали смо толи-ко искуства. Па сам нешто одлучи-чио. Само хоћу прво да се до-говорим са тобом. Знаш, имао сам некад једну колегиницу, не-ку Гину. Врло фина дама али сама самохрана. А вредна као критица. И сад живи негде у Београду па сам мислио да је нађем и позовем да пређе код нас. О-на има доста новаца, а здрава је и вредна. Па да се уортачимо. Биће нам лакше. Ти ћеш мање да радиш, а мене ће нешто јевтини-је да кошта.

Пава се замисли мало али на-ивна, као што је Бог дао, она пристаде. Боль је да је језик сло-мила него што изусти:

— Па не би било рђаво.

И тако Саша доведе у кућу го-спођицу Гину. Висока и витка, елегантна, предратно нашминкана, изгледала је права дама. Одмах се видело да је била дуго у дипломатској служби. Већ другог да-на она узе команду у кући. Она је наређивала Саши шта да на-бави, она је одређивала шта ће да ради Пава а шта она и, на-равно, она је одређивала и је-ловник. А мора се признати да је добро кувала. Прави мајстор. Саша није имао довољно речи да нахвали њену вештину. Јадној Пави није ни на памет падало да нешто посумња. До душе, мало је зачудило што су Саша и Гина »пер тук« и зато једно вече упита Сашу:

— Откуд си ти тако интиман са госпођом? Па она је много млађа од тебе.

Саша се неприметно збуни, а-ли убрзо изврда.

— Знаш, она је мало чудна. Врло брзо прелази у интимност. Видећеш, за недељу дана и ти ћеш бити са њом на »пер тук«.

Кроз два дана њих две су ку-вала парадајз. Док је мешала сок у казану, Гина јој, одједном, ре-че:

— Слушај, Паво! Не иде да се нас две измотавамо. Кажи и ти мени »ти«.

Пава је била сва блажена. У-верила се да њен Саша говори истину па је веровала да је све у најбољем реду. Посао у кући био је, иначе, идеално подељен. Пава измала себе, прала судове, чистила паркет а Гина је кувала, месила и остављала зимницу. Ув-ече, док би Пава прала судове, Гина и Саша би играли »белоток« једну игру коју су научили негде на страни.

И тако је све ишло да не може бити боље. Оставили су већ сву зимницу, скували парадајз и сад је требало само да се скува пекmez од шљива. Саша на Кр-стов-дан купио сандук шљива и њих две прионуше на посао. Гина је опрала шљиве, а Пава је

вадила коштице па су, затим, Са-ша и Гина измлели шљиве. У ша-ли и вицевима они ставише шљи-ве да се кувaju и би одлучено да прва два сата Пава седи поред казана. Ручаше и Саша оде да легне — то је дипломатска на-вика, од које се није одвикао ни за време рата — а Гина оде да спреми себе и »тера мувак«.

Јадна Пава остаде у вешерни-ци да се пржи поред казана. Она није знала да пекmez прска и да може да истече па је изненађено јајкнула када јој један позама-шан комад пада на образ. Пот-три брзо у кућу да узме зејтин и помаже повређено место али прво хтеде да пробуди мужа. Полети на врата од његове собе али хоћеш — закључано.

— Саша, Саша — цвилела је јадна Пава али врата остадоше затворена. Она, онда, оде да пот-тражи Гину. Још се није досети-ла јаду. Сиће чак и у подрум али Гина ни од корова. Њој, тек онда, свану. Виде колико је са-ти и близну у плач. Никако није могла да сmisли шта да ради. Најзад се одлучи, обуче се на брзу руку и оде код своје тет-ке, госпа Беле која је од увек била против њеног брака са дипломатом.

Када јој је све испричала, тет-ка Бела се само удари руком по колену.

— Ух, ала си ћурка! Зашто ни-си дошла код мене уместо што си их лупањем упозорила. Пре-село би јој »терање мувак«. Ова-ко је све касно. Он ће да каже да се успава, а она ће да каже да је била на тавану да тражи тегле па ћеш још ти остати кри-ва што је загорео пекmez. Мо-рамо нешто друго да сmislimo.

И сmisлили су, заиста. Госпа Пава је оптужила једним актом госпођицу Гину да је мучи и злоставља и да јој чак прети уби-ством пошто хоће да се венча са њеним мужем са којим је одав-но у интимним односима.

Тако лепо накићена тужба ни-је остала без последица и власт се умеша. Гина је морала да се сели...

Саша је покушавао да води не-ке преговоре са Павом јер њен мираз и приход од имања био му је једини извор прихода, али она ни да чује. А сада га, када је остао без паре, неће ни Гина. И то му је рекла у очи.

— Ти си, брате, стар за мене и само ме компромитујеш. По-ред тога смо обоје слепци. Зато ме се ти окани па гледај свој селамет.

И тако се поквари не само ре-фена, већ и егзистенција Саше дипломате дође у питање.

Главни уредник: Теодор Докић. Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д.

Телефон редакције: 25-681. Штампа »ЛУЧА«, Београд. Кра-љица Наталије бр. 100.

КНЕЗ МИЛОШ И БЕЛОСВЕТСКИ МАЈСТОР КОЈИ ЈЕ КОВАО ГРОШЕВЕ

Кад је кнез Милош одлучио да заведе српски новац уместо ау-стријских и турских талира, дове-де он неког мајстора за кованje грошова. Али му неко рече за тог мајстора да велики пробисвет и варалица, па га Милош хтеде сургунисати. Но мајстор се потре-фи неки вешт човек, те покупи-око себе све попечитеље, совјет-нике, кавалире и професоре Ве-лике школе и удруже се с њима.

Кад Милош то виде, он му ипак даде да кује грошове. Мајстор је заиста био добро познат са по-Милошево доба.

Умиљато сам га погледала у његове још сањиве очи и про-шаптаки му: »Хоћете ли да се про-возамо мало чамцем?«

— Знате ли пливати? запита ме после краћег размишљања.

— Да! — одговорих.

— Онда нема смисла рече и залупи вратима.

Јадни Тома, срце мало, у оном тренутку за њега огромно иску-шење, грех, понор.

Петак: — Повела сам га увече мало по парку. Исповедио ми се. Рече ми да је путник путалица. Замолио ме је да ли бих му дала као неку амаљију једну банк-ноту од петсто динара. Одго-врих му да је немам у ташни. Али он рече да његова срећа није формалиста и да ће донети срећу и 5 по сто или десет пет-стотинарки, ништа то не би смета-ло, само да му их ја лично својом руком дам. И дадох му. Бејаш ганута. Он их узе и пошто их је претходно побожно стрпao у цеп — оде.

Субота: Отпутовао је неочеки-вано, а да ми не рече ни речи. Није могао да одоли љубави која је већ у толикој мери мучила, и побегао је. Собом је по-нео и мој кофер. Да ме никад не заборави. Да живи, увек се-ћајући се и мислећи на мене.

Пава се замисли мало али на-ивна, као што је Бог дао, она пристаде. Боль је да је језик сло-мила него што изусти:

— Па не би било рђаво.

ДАКИЧ СИКЕ

Се сми

РАНА ЈЕСЕН

Увек иста неизвесност, да ли ћу бити запажена...

БОДЉИКАВЕ МИСЛИ

Само деца и будале слободно говоре истину и то је само због дражљубави, сметње је увећана јер су они једини којима се она прашта.

Кукумавки: Годинама си се було у прса и прича о своме родољубљу, а када је то требало доказати — ти вадиш лекарско уверење.

Рођи: Лепо је видети света ако не буде она наша прича о Максиму.

Газда Радојку: Тешко је без протекције па се човек свему једе, као млад месец.

Папићу: Ти си показао да је тачна она пословица: Храни змију да те једе.

Банкару: Пресече се оклапина, па знам да ти није лако али се теши: и другим колегама не иде а у зору се сетио да је рашио боље.

Микел-Анђелу број 2: Ваше стимо пошто је наш лист мали за таква ремек дела.

Нема похвале без лажи, нема шале без истине.

Врло је мали број поштених жена који у себи не зажале што су такве.

Мало има будала које говоре истину, а много мудраца који лажу.

Престати бити детињаст — значи бити програн из раја.

Највише нас кошта оно што нам се поклони.

Најчешће закашњавају: сувише брзи и сувиша спори.

ОДНЕО РЕКОРД
— Зар је ваш муж тако расејан?

— Још колико! Замислите, синоћ од десет часова до три поноћ мислио је на нешто, што је био чврсто одлучен да учини, а у зору се сетио да је рашио рано да легне.

Љиљи: Вас две на једнога није много, пошто је у тој роби сада криза. Најбоље је да се вас две споразумете и направите ортаклук, пошто ће иначе да се појави трећа, која ће да однесе шњур.

Зорици: Ви, даме из болег друштва, сада све више знате него ја, зато Вам не могу дати прошло време када су мушкарици савет. За подмлађивање треба просили девојке. Сада ти мораши жљезде или бар неки младић од да испросиш мужа.

19—20 година. А ви, како сте вешти.

Лоли: За добар тен је ракија се свако вече голицай по десет најбољи лек. Ви сте то и сами минута. Најбоље је голицати се

Мирјани: Види се да си нека пронашди. Зато наставите «лече» по табанима. Буди сигурна да ћеш старовремена девојка. Одавно је ње. Свако јутро по један полић се смејати.

Бисерки: Позови га на добар ручак, умеси гибаницу и онако узгред му испричај, да то сваког дана тако спремаш. Буди сигурна да ће остати.

*

Гроздани: Умути једно јаје и онда сипај две кашике пројиног брашна и мало колоњске воде и глицерина. Са том смесом мажи лице свако вече, а од остатка направи — крофне.

*

«Снујденој»: Узми перушку па

КОНТРАСТ

— Ја имам пет кћери, али на жалост само једног зета!

— Радујте се, што је тако. Ја имам само једну кћер, а променио сам већ четири зета...